

det, fordi Staten har paataget sig at indløse det. Man kommer saaledes ad en Omvei omtrent til det Samme. Jeg tror ogsaa, de Herrer overvurderer den Fordel, de tilsigte ved deres Forslag. Hvis der i det Hele ikke fra denne Sal udstrommer nogen Mistillid til den nye Mynt, tror jeg ikke, nogen saadan vil opstaa i Landet; det er min fulde Overbevisning. Der vil efter disse strenge Regler komme langt færre slidte Guldmyn-ter i Omløb mellem Folk, end der nu findes slidte Sølvmynter, og desuden vil Befolkningen snart lære at kjende Forskjellen mellem en Guldmynt, som har mistet $\frac{1}{2}$ pCt. af sin Vægt, og en anden, som har mistet 2 pCt. af sin Vægt. Forskjellen i Udseendet mellem saadanne to Mynter vil ikke være saa ganske ringe. Der vil ganske sikkert ikke være nogen stor Forskiel i Udseendet mellem en Guldmynt, som har mistet $\frac{1}{2}$ pCt. af sin Vægt, og den, der har mistet $\frac{3}{4}$ pCt., eller mellem denne og en Mynt, der har mistet 1 pCt., eller mellem denne og en Mynt, der har mistet $1\frac{1}{2}$ pCt.; men naar man tager Forskjellen saa stor som mellem $\frac{1}{2}$ eller 2 pCt., vil Afvigelsen i Udseendet være saa betydelig, at Befolkningen meget snart vil lære den at kjende og faae Mistanke om, at den og den Mynt vil være temmelig nær ved ikke at kunne gaa længer. Ved de Herrer's Forslag vil man altsaa for at opnaa en tvivlsom Fordel, som man vistnok overvurderer, opgive den betydelige Fordel, at man her i Landet bestandig kan have en fuldvaegtig Mynt, som indeholder den Værdi, den repræsenterer. Dette med Hensyn til Sagens Realitet. — Naar jeg nu skal vende mig til de Herrer's Endringsforslag, saaledes som de ere affattede, stöder jeg ogsaa paa forskjellige Omstændigheder ved dem, der vistnok maa gjøre dem endnu mere uantagelige. Der staar i det første Endringsforslag, at danske Guldmyn-ter ophøre at være lovligt Betalingsmiddel, naar Præget er blevet „ufjendeligt“, men dette er et temmelig ubestemt Udtryk, og det bliver endnu mere uheldigt, naar man ser hen til, at der i 4de Stykke af samme Paragraf findes to andre Udtryk, som omtrent betyde det Samme, men som dog ere meget forskellige derfra, nemlig: „at det ikke med Sikkerhed kan fjendes, for hvilket Rigets Regning de ere prægede“, og dernæst, at „Præget ved Slid er blevet utydeligt“. Det er nu ganske sikkert, at „ufjendeligt“ er mere end „utydeligt“; men skal „ufjendeligt“ betyde det Samme som det Udtryk, jeg før nævnte, „at det ikke med Sikkerhed kan fjendes, for hvilket Rigets Regning de ere prægede“, eller skal det betyde noget Andet? Skal det betyde Noget, der er mere, eller Noget, der er mindre omfattende? — Jeg bliver i dette Dieblik gjort opmærksom paa, at Ordet „ufjendelig“ ved et Underandringsforslag er foreslaaet forandret, og jeg skal derfor forlade dette Punkt, idet jeg beder undskyldt, at jeg ikke var bleven opmærksom paa det Underandrings-

forslag, der er omdelt i dette Møde, og ikke har haft Leilighed til at sætte mig tilstrækkeligt ind deri. — Jeg skal dernæst gjøre den almindelige Bemærkning med Hensyn til disse Endringsforslag, at det første og det tredje af dem staa i Strid med Myntkonventionen. Følge det første Endringsforslag skulle Guldmyn-ter nemlig først ophøre at være lovligt Betalingsmiddel saavel mellem Mand og Mand som ligeoverfor Statskassen, naar Præget er blevet utydeligt — saaledes foreslaas det jo nu ændret — og naar de have lidt voldsom og ulovlig Beskadigelse. Dette er imidlertid stridende imod Konventionen, efter som dennes Artikel 10 siger: „Guldmyn-terne ophøre at være lovligt Betalingsmiddel ligeoverfor Statskassen, naar de ved Slid have tabt over 2 pCt., men ligeoverfor alle Andre, naar de have tabt over $\frac{1}{2}$ pCt. af den Vægt, som de efter Artikel 3 skulle have.“ Denne Bestemmelse er vel foraaavdt bleven forandret ved Tillægsartiklen, som det deri er blevet tilladt Staterne at fastsætte en videregaaende Indværgningspligt med Hensyn til Betaling overfor Statskasserne, men dette gælder ikke om Betaling mellem Mand og Mand. Fremdeles er en Bestemmelse i det tredje Stykke af samme Endringsforslag, som gaar ud paa, at der i første Stykke af § 5 skal indskydes: „og danske Guldmyn-ter, som have tabt over 2 pCt. af deres Vægt,“ ligeledes stridende imod Myntkonventionen. Det kan ikke tillades, at danske Guldmyn-ter, som have tabt indtil 2 pCt. af deres Vægt, atter sættes i Omløb af Finants hovedkassen, men derpaa gaar jo Forslaget ud. Konventionens Artikel 10 siger nemlig: „Myn-ter, som ikke længere ere lovligt Betalingsmiddel ligeoverfor Svensk-højhest, maa ikke atter sættes i Omløb af Statskassen“, og dette er jo indskrænket til Guldmyn-ter, der ikke have tabt over $\frac{1}{2}$ pCt. af deres Vægt. Det Samme er Tilfældet med Hensyn til Endringsforslaget under Nr. 3, hvorefter de Ord: „over 2 pCt. i Vægt“ skulle rettes til: „mer i Vægt, end at de endnu gælde som lovligt Betalingsmiddel til det vedkommende Lands Statskasse.“ Det er nemlig stridende mod Konventionen, at den danske Statskasse vil modtage svenske og norske Guldmyn-ter, som have tabt over 2 pCt. i Vægt, selv om den svenske og norske Regjering erklærer sig indløsningspligtig overfor disse Mynter og erklærer sig villig til at modtage dem som Betaling i sine Statskasser; thi Tillægsartiklen til Konventionen siger kun, at det skal være enhver af Regjeringerne uforment at paatage sig en videre gaaende Indløsningspligt med Hensyn til de for samme Rige prægede Guldmyn-ter end den, der følger af Artikel 10. Deraf følger imidlertid atter, at man ikke kan udvide sin Forpligtelse til Modtagelse i Statskasserne til de Mynter, der ere prægede i de to andre Lande. Disse to Endringsforslag maa altsaa betragtes som stridende imod Konventionen, og der bliver saaledes tilbage